

Dragostea Originală

O Poveste De Dragoste Biblică

Adrian Ebens

Dragostea Originală

O Poveste De Dragoste Biblică

Adrian Ebens

Fatheroflove.info
adrian@life-matters.org
Tipărită de

Editată în decembrie 2012
Tradusă în limba română în decembrie 2019

CUPRINS

1.	Dragostea Originală	5
2.	Nu Rămân De Rușine	9
3.	Creat După Chipul Său - Modelul Divin.....	13
4.	Vrăjitoarea Și Ucenicul Ei	20
5.	Sămânța Promisă.....	27
6.	Urmașul Tiran Al Erosului	31
7.	Întristarea Lui Dumnezeu	38
8.	Un Om Binecuvântat.....	43

1. DRAGOSTEA ORIGINALĂ

În timpul predicii de pe munte Isus a abordat câteva aspecte dificile cu care se confruntă omul. Unul dintre aceste aspecte este ilustrat astfel:

„ Ați auzit că s-a zis celor din vechime: "Să nu preacurvești."
(28) Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:27-28, Biblia Cornilescu).

Aceste cuvinte pur și simplu diluează sentimentul de neprihănire, pe care, orice creștin, crede că îl are. Isus, prin aceste cuvinte, scoate în evidență robia păcatului. Cel care caută să aibă o inimă curată, prin această declarație a Domnului Isus, este îngenunchiat în întristare și are nevoie să-L primească pe Salvatorul viu în inima sa. A-L cunoaște pe Isus înseamnă a cunoaște faptul că El niciodată nu s-a uitat la o femeie ca să o poftască. Cunoscând această realitate, noi, oameni decăzuți, avem speranța ca inimile noastre să se întoarcă la dragostea dintâi, dragostea autentică.

Gândindu-ne la momentul în care Adam a văzut-o pe Eva pentru prima dată, ne imaginăm că a exclamat entuziasmat. Acest mod de gândire, conform Scripturii, reliefează înclinațiile pervertite ale inimii noastre. Mulți bărbați nici nu pot contempla imaginea grădinii Eden de teama că natura lor coruptă ar putea prelua controlul. Pentru a înțelege dragostea care a existat în inima lui Adam când a văzut-o pe Eva, trebuie pur și simplu să citim Biblia.

„ Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus -o la om. (23) Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru că a fost luată din om" (Geneza 2:22-23, Biblia Cornilescu).

Observați cu atenție cuvintele lui Adam când ochii lui i-au întâlnit pe ai Evei: „ ... *este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru că a fost luată din om.* ” Dragostea originală a lui Adam nu s-a fundamentat pe faptul că a văzut ceva frumos și a dorit să posede acel lucru, ci pe faptul că a văzut pe cea a cărei viață a fost extrasă din a lui; a

văzut pe cea care a fost creată lângă inima lui, de aceea a prețuit-o ca pe o parte din sine.

Această idee este elocvent exprimată de Paul:

„ Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. (29) Căci nimeni nu și -a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; (30) pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui,, (Efeseni 5:28-30, Biblia Cornilescu).

Precum Adam a spus despre Eva: „ ... *este os din oasele mele și carne din carnea mea!*”, tot așa și al doilea Adam declară Bisericii că este „...*carne din carnea Lui și os din oasele Lui.*” El ne iubește nu pentru că avem noi ceva de oferit Lui, ci pentru că noi am fost creați din El. Iubire adevărată!

În Geneza la capitolul 2, la o citire atentă, descoperim că Adam a fost pus în grădina Eden înainte ca femeia să fie întocmită din coasta lui, și i s-a dat în stăpânire toată creația lui Dumnezeu de pe pământ. În momentul în care femeia i-a fost adusă, el i-a oferit femeii poziția de co-administrator asupra a tot ce avea. A procedat el astfel pentru că dorea să o stăpânească și să o domine pe Eva? Urmărea el să o cumpere cu averea sa? Categoriec nu! Nu o astfel de dragoste umplea inima lui Adam. Dragostea scrisă în inima sa era de la Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste. Dar ce este această dragoste? În greacă apare cuvântul *Agape*, tradus prin iubire, implicând aspectul benevol - o iubire necondiționată. Termenul grecesc, care este utilizat în ziua de astăzi pentru a exprima iubire, este *Eros*, termen care nu este aprobat de Scriptură. *Eros* este o iubire față de ce este frumos, nobil și minunat. *Eros* este dorința de a avea și a te bucura de lucruri care ne încântă ochii, apetitul, trupul (vezi Judecători 14:2,3; 2 Samuel 11:2).

În momentul în care Eva a venit la Adam cu fructul interzis, ea avea ceva ce Adam nu putea să-i ofere, ceva ce el nu avea. Eva a venit de la pomul oprit cu mintea inundată de un mod nou de gândire. Satan a ademenit-o cu cuvinte viclene. El i-a vorbit ca și cum ea ar poseda frumusețe datorită ei însăși, nu ca și cum ea ar fi preluat totul de la Adam. Satan a făcut-o să se simtă frumoasă, ceea ce flatat-o și a determinat-o să uite care este sursa

frumuseții ei. Cel ce se uită la frumusețea unei femei cu scopul de a obține ceva de la ea, este stăpânit de o gândire inspirată de Satan.

Era ceva straniu dar în același timp captivant în legătură cu Eva în momentul în care a venit la soțul ei cufundată în rebeliune. Avea un fel de atracție prin ceea ce devenise, prin îndrăzneala ei, prin încrederea ei în sine și prin ambiția ei. Era ceva ciudat, dar totodată intrigant. În momentul în care Adam a decis să ia fructul din mâna ei, el nu numai că a sfidat legea lui Dumnezeu, dar a stabilit o nouă lege, și anume, **provocând pe toți urmașii lui să se uite la o femeie cu scopul de a obține ceva de la ea.** În inima oamenilor s-a sigilat simțământul că femeia este dăătoare de viață și că este calea către vitalitate. Așa a început venerația feminității, iar imaginea femeii goale a devenit simbolul sclaviei bărbatului. Această imagine a rezultat ca urmare a tranzacției ce a avut loc în grădină; mai degrabă bărbatul dorește să primească viața de la femeie decât femeia să-și dedice viața bărbatului. În timpul acelei tranzacții, iubirea bărbatului s-a transformat din *Agape* în *Eros*; dintr-o iubire care dăruiește fără să ceară nimic pentru sine, într-o iubire care izvorăște doar din ceea ce satisface sinele.

În mod firesc, s-ar putea înțelege că această nouă formă de iubire este o evoluție a femeii, dar, de fapt, nu face decât să o arunce în sclavie. Pentru a atrage bărbatul, femeia trebuie să aibă ceva să-i dea. Astfel s-a născut lumea modei și conceptul de înfrumusețare a corpului. Femeia caută să se pună în valoare prin propriile forțe în fața bărbatului pe care și-l dorește. Cu nesăbuință, ea respinge moștenirea pe care o are de la bărbat și îl abordează în termenii săi proprii. Rezultatul acestei experiențe este unul sec pentru ambii; bărbatul mereu pofteste, iar femeia este întotdeauna nesigură.

A se observa cu atenție că dragostea lui Adam, pe care a avut-o la început pentru Eva, nu se baza pe ceea ce ea poseda prin ea însăși, ci doar pe faptul că ea provenea din el. Responsabilitățile pe care le aveau unul față de celălalt erau clare. Aceasta este *Agape* – prima dragoste născută, dragostea originală.

Singurul mod de a testa dacă dragostea este originală, dacă este *Agape*, este prin cunoașterea faptului că cel care primește iubire, nu a avut nimic

inerent, propriu, care să fi stârnit iubirea cuiva. Dacă femeia are ceva inerent, propriu ei, care nu vine de la bărbat, atunci ar fi provocată dragostea de tip *Eros*, iar femeia trebuie să continue să reproducă ceea ce l-a atras pe bărbat de la început. Acest tip de dragoste duce la moarte. Orice calitate a omului în afara planului lui Dumnezeu este efemeră, iar dragostea care necesită această calitate nu poate fi susținută niciodată. Nu a fost planul lui Dumnezeu ca femeia să trebuiască să-și demonstreze valoarea sau compatibilitatea ei cu bărbatul. Amintiți-va numai, Adam a enunțat de ce și-a iubit femeia – „...*este os din oasele mele și carne din carnea mea*” – aceasta este temelia dragostei originale.

Așa precum moștenirea Evei de la Adam era certitudinea dragostei *Agape* a lui Adam pentru ea, tot astfel și moștenirea lui Hristos de la Tatăl este certitudinea dragostei Tatălui pentru Fiul Său – deoarece suntem creați în imaginea Lor. Tatăl din cer a afirmat:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”
(Matei 3:17 Biblia Cornilescu).

Singura modalitate pentru ca Dumnezeu să-Și manifeste dragostea de tip *Agape* față de Fiul Său este că Fiul a primit tot ce are de la Tatăl. Doar astfel poate exista iubire benevolă, nesilită și necondiționată. Dacă Tatăl își iubește Fiul pentru că Acesta este atotputernic sau atotștiutor, atunci nu mai este vorba de *Agape* ci mai degrabă de *Eros*. Totuși Biblia ne spune clar că Dumnezeu a dat Fiului Său totul, ceea ce demonstrează că iubirea Lui este *Agape*, aceeași iubire pe care ne-o împărtășește și nouă. Noi iubim *Agape* pentru că întâi El Și-a iubit Fiul în acest mod. Noi Îl iubim (*Agape*) pentru că El ne-a iubit (*Agape*) întâi (vezi I Ioan 4:19).

Dacă ne închinăm unui dumnezeu care ne iubește datorită calităților inerente pe care le avem, atunci și noi vom proceda la fel. Suntem preschimbați prin ceea ce credem și privim ca model în viața noastră. Dar dacă venerăm pe Fiul căruia I s-au dat toate lucrurile și este încredințat în dulcea iubire benevolă - *Agape* - a Tatălui Său, atunci și noi vom fi transformați în oglinda acestei iubiri, și vom iubi precum Tatăl iubește pe Fiul.

Dumnezeul nostru este *Agape* și nu are nimic de-a face cu *Eros*.

2. NU RĂMÂN DE RUȘINE

Statisticile privind relațiile maritale din mai multe țări indică un procentaj de peste 50% al căsătoriilor care sfârșesc prin divorț. Acest fapt conturează ideea exprimată în capitolul anterior, și anume că aceste persoane nu au avut o relație conform așteptărilor lor. Mulți din cei ce aleg să rămână căsătoriți au parte de o experiență la fel de dezolantă ca și ce divorțați, doar că nu au curajul să facă o schimbare sau nu văd alte opțiuni. Valuri de dezamăgire, confuzie, frustrare, supărare și părere de rău cauzate de aceste experiențe toxice în intimitatea relațiilor interumane, unduiesc sub întrebarea dintr-un cântec care mi-a captat atenția de adolescent prin anii 80:

„Totuși, ce este dragostea?

Totuși, iubește cineva pe careva?”

În capitolul anterior am încercat să răspund la întrebarea: „*ce este dragostea?*” analizând sentimentele lui Adam când a văzut-o pe Eva pentru prima dată. Ne amintim că atunci când Adam a spus: „...*este os din oasele mele și carne din carnea mea*”, a iubit-o nu pentru ceea ce avea ea, ci pentru că s-a născut din el și a avut capacitatea să-l cunoască, să-i fie alături, să-i împărtășească visurile, bucuriile și aspirațiile în călătoria sa pe pământ. Puritatea, inocența și libertatea acestei iubiri este cuprinsă în următoarele cuvinte:

„Omul și nevasta lui erau amândoi goi, și nu le era rușine”
(Geneza 2:25 Biblia Cornilescu).

Tradus din ebraică, cuvântul *rușine* are următoarele semnificații:

- a fi dezamăgit;
- a pregeta/ întârzia; însemnând a avea așteptări neîmplinite;
- a fi încurcat, confuz;
- a se usca, dezolare.

Ceea ce Adam și Eva au experimentat la început este tot ceea ce ne dorim și noi astăzi, dar, aproape de fiecare dată, eșuăm. Calea de la bucurie, libertate,

inocență și adevărata intimitate către dezamăgire, confuzie și dezolare a fost pavată din momentul în care ei au mâncat din fructul oprit; această tranzacție a cauzat căderea din *Agape* în *Eros*.

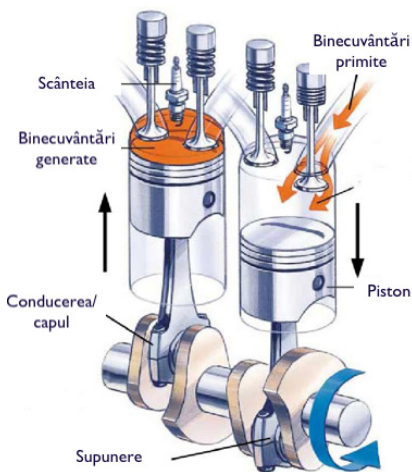
Este necesar să cercetăm această întâmplare biblică cu același interes cu care un arheolog caută comori vechi; cu atenție să ștergem praful timpului pentru a descoperi perspective importante pentru existența noastră. Această dragoste dintre Adam și Eva a fost edificată și întărită cu atenție de Dumnezeu pentru a asigura intimitatea și fericirea lor eternă.

Începuturile primilor noștri părinți conțin secretul unei iubiri fără dezamăgiri, confuzie sau dezolare. Să analizăm cu atenție următoarele enunțuri:

- Dumnezeu l-a creat pe Adam și l-a plasat în grădina Eden (vezi Geneza 2:7).
- Dumnezeu l-a făcut pe Adam administrator și stăpânitor al paradisului (vezi Geneza 2:8,15).
- Dumnezeu l-a instruit pe Adam cu privire la pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului (vezi Geneza 2:16).
- Dumnezeu a creat circumstanțe favorabile, astfel încât Adam să simtă nevoia unui ajutor (vezi Geneza 2:20).
- Dumnezeu ia din coasta lui Adam și creează femeia (vezi Geneza 2:22).
- Dumnezeu aduce femeia la bărbatul readus la viață (vezi Geneza 2:22).

Prin secvența de mai sus se reliefează secretul iubirii de la început a părinților noștri, o iubire fără confuzie și care nu cunoscuse rușinea. Nu a existat nimic din ce avea Eva care să nu fi venit de la Dumnezeu prin Adam. Stăpânirea și autoritatea care i s-au dat lui Adam au fost adormite odată cu el, iar el s-a trezit la o viață înnoită alături de un tovarăș creat din coasta lui. Când Adam a fost adormit, inima lui inunda de dorința de a se deschide cuiva, de a dăruia iubirea sa, de a fi înțeles de cineva. În momentul trezirii, Adam a oferit partenerei lui tot ce avea, tot ce promise de la Dumnezeu. Femeia a primit coasta lui, ADN-ul lui, inima lui, casa lui,

grădina lui, totul. Mai mult de-atât, ea a conștientizat faptul că peste Adam a fost trimis un somn adânc timp în care el a cedat o parte din el pentru ea.¹ Drept răsplată, femeia realizase tot ce i s-a dat și și-a privit soțul în ochi; inima-i abunda de mulțumire, bucurie și fericire. Femeia, în fiecare moment, conștientiza că tot ce are, i s-a dat prin soțul ei. Această tranzație dintre bărbat și femeie putea fi susținută printr-un mecanism continuu al dragostei ce s-ar fi revărsat în cascadă și niciodată nu ar fi cunoscut rușinea. Secretul, cheia, punctul central, miezul acestui minunat mecanism al iubirii constă în simplul fapt al cunoașterii și recunoașterii originilor, cum am căpătat ființă. Atât timp cât Adam își amintea că a fost creat și pus în grădină ca și lider și suveran pentru a o îngriji, proteja și a fi un administrator credincios, atunci el ar fi revărsat toate binecuvântările primite asupra tuturor aflate sub stăpânirea sa. Femeia primind plinătatea binecuvântărilor bărbatului ei, ar fi continuat să-l privească cu respect din iubire, să se supună cu bucurie și să aibă încredere în felul bărbatului de a conduce; ca dintr-o fântână, ea ar fi scos din inima lui binecuvântări tot mai mari și mai multe.

Funcționarea acestei iubiri poate fi ilustrată precum acțiunea unui motor cu două pistoane. Primul piston este Adam învăluit de bucurie cunoscându-și partenera care a fost creată din coasta sa, se aprinde și emană un val de binecuvântări. Aceste binecuvântări transmit combustibil către pistonul al doilea, Eva, în același timp pornind arborele cotit care ridică pistonul al doilea. Răspunsul pistonului al doilea intensifică mișcarea primului piston

¹ Somnul lui Adam este ecoul somnului lui Avraam care a dat naștere poporului Israelit, și a somnului lui Isus în mormânt dând naștere bisericii Lui, precum Tatăl a dat naștere universului.

și umple cavitatea acestuia cu supunere benevolă, onoare și respect, generând mai multe binecuvântări. Ciclul generării și recepționării binecuvântărilor decurge continuu. Ce model minunat!

Ne întoarcem iarăși la ideea că funcționarea acestei iubiri constă în a cunoaște originea noastră; a cunoaște adevărata identitate a noastră și locul fiecăruia în creația lui Dumnezeu. Atât timp cât Adam recunoștea faptul că el era stăpânul grădinii și că toate i se aflau în grijă pentru că Dumnezeu îl însărcinase astfel, totuși toate acestea aparțineau lui Dumnezeu, atunci el ar fi îngrijit și păzit ceea ce i s-a dat. El ar fi continuat să canalizeze binecuvântări peste toate cele aflate în îngrija lui - aceasta fiindu-i sarcina, onoarea și bucuria. Atât timp cât Eva recunoștea că a luat ființă prin Adam și că toate lucrurile peste care stăpâna împreună cu Adam, i-au fost încredințate prin soțul ei de către Dumnezeu, atunci ea ar fi completat circuitul binecuvântărilor, și ambii niciodată nu ar fi cunoscut rușinea.

3. CREAT DUPĂ CHIPUL SĂU – MODELUL DIVIN

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ... (27) Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:26, 27 Biblia Cornilescu).

La o citire atentă a primelor două capitole din Geneza descoperim dragostea *Agape* dintre Adam și Eva, și care ar fi funcționat în mod perpetuu. Secretul mecanismului acestei iubiri consta în faptul că întreaga lor ființă le amintea de unde au venit și ce au primit. Dragostea lui Dumnezeu se revărsa în cascadă către Adam, iar de la Adam către Eva, întorcându-se cu grațitudine către sursă, către dăătorul vieții.

Biblia ne revelează faptul că această primă relație interumană oglindea modelul relației dintre Dumnezeu și Fiul Său, căci am fost creați după asemănarea Lor. Cât de multe învățături putem extrage de la acest model!

„ totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, **de la care** vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, **prin care** sunt toate lucrurile și prin El și noi „ (1 Corinteni 8:6 Biblia Cornilescu).

Tatăl este portretizat ca fiind **Cel** „ *...de la care vin toate lucrurile*” – sursa vieții și tuturor binecuvântărilor. Iar Fiul este **Cel** „ *... prin care sunt toate lucrurile...*” – calea către viață și a binecuvântărilor. Distanța dintre *de la care* și *prin care* este extrem de importantă pentru ca motorul dragostei *Agape* să funcționeze pentru totdeauna. Fiul, recunoscându-L pe Tatăl ca fiind *Cel de la care vin toate lucrurile*, este mereu cuprins de un sentiment de apreciere către Tatăl pentru că I-a dat toate lucrurile. Tatăl, privind la Fiul Său ca fiind Cel născut din El, dorește să-și verse binecuvântările asupra Lui și să-i dea toate lucrurile, pentru că aceasta este natura dragostei *Agape* a Tatălui – să ofere. Motorul acestei iubiri va continua să canalizeze binecuvântări atât timp cât Tatăl și Fiul își păstrează identitatea ca *Cel de la care* și *Cel prin care*.

Modul în care se revarsă binecuvântările este redat in următorul verset.

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Corinteni 11:3 Biblia Cornilescu).

Precum Dumnezeu Tatăl este capul lui Hristos, tot astfel bărbatul este capul femeii. Aici este esența a ceea ce înseamnă a fi creat după chipul și asemănarea Lor. Geneza face prima referire cu privire la sintagma *a fi capul*.

Modelul divin reprezintă *capul* ca fiind sursa binecuvântărilor, iar Tatăl nostru ceresc este sursa tuturor binecuvântărilor. Precum binecuvântările Tatălui se varsă asupra Fiului Său, Fiul devine capul bărbatului pentru a transmite binecuvântările. Bărbatul primește aceste binecuvântări și este împuternicit să devină capul femeii și, la rândul-i, să transfere binecuvântări către ea. Față de cine își va exprima femeia recunoștința? Și-o va exprima către toți care fac parte din canalul de transmitere al binecuvântărilor către ea; către Tatăl Dumnezeu și Fiul Său, și către bărbatul ei. Cheia mecanismului de funcționare a acestui model de binecuvântare constă în a cunoaște cine este capul fiecăruia dintre noi. Cine este cel *de la care* deasupra noastră căruia îi direcționăm în mod direct recunoștința noastră? Este clar că acest întreg sistem atârna în a cunoaște diferența dintre cine este cel *de la care* și cine este cel *prin care* primim toate lucrurile.

La o examinare atentă a Bibliei, în multe rânduri se observă clar acest model divin de conducere și ascultare.

Sursa – de la care	Calea – prin care	Referință
Tată	Fiu	1 Corinteni 8:6; 1 Corinteni 11:3 Evrei 1:1-3
Soț	Soție	Geneza 3:16; 1 Corinteni 11:3 Efeseni 5:25; 1 Petru 3:1

Tată	Mamă	Exod 20:12; Efeseni 6:1 Coloseni 3:20
Mamă	Copii	1 Timotei 2:15
Hristos	Soț	1 Corinteni 11:3
Hristos	Biserică	Efeseni 5:25
Diacon/ pastor	Congregația	1 Petru 5:2 1 Tesaloniceni 5:12, 13
Împărat/ guvernator	Slujitori/ cetățeni	Romani 13:1-3 1 Petru 2:13, 14
Biblie	Pastor/ diacon	2 Timotei 4:2 1 Petru 5:2

Abundența binecuvântărilor asupra noastră și a familiilor noastre depinde de acuratețea cu care este urmat modelul divin. Spre exemplu, atunci când ne onorăm cu dragoste tatăl și mama, Biblia ne promite viață lungă. Atunci când onorăm pe cei care sunt deasupra noastră, suntem binecuvântați prin predicarea lor a Cuvântului lui Dumnezeu și a îndemnurilor lor către o viață evlavioasă.

Pe lângă binecuvântările directe de bucurie, fericire și comuniune care se revarsă asupra noastră din modelul divin, am parte de asemenea și de binecuvântări protectoare. În orice caz, Cel „*prin care*” vin toate lucrurile este sub protecția și autoritatea Celui „*de la care*” vin toate lucrurile. Spre exemplu, modul în care un copil poate primi protecție poate fi redat astfel:

1. Copilul este sub protecția mamei;
2. Mama este sub protecția bărbatului ei;
3. Bărbatul este sub protecția autorităților de poliție;
4. Autoritățile de poliție sunt sub protecția guvernului;
5. Forma de guvernământ este sub permisiunea lui Dumnezeu.

Din perspectivă spirituală, putem observa următoarele:

1. Bărbatul este sub autoritatea prezbiterilor sau a pastorului;
2. Aceștia se supun Cuvântului lui Dumnezeu;
3. Cuvântul a căpătat formă scrisă prin profeți;
4. Profeții au fost trimiși de Hristos;
5. Hristos primește totul de la Tatăl.

Cu cât ne plasăm mai mult în poziții ce reflectă modelul divin, cu atât mai mare este protecția, binecuvântarea, pacea și bucuria noastră. Acest sistem de binecuvântări poate fi ilustrat precum un colosal mecanism de irigație pentru a răspândi Spiritul lui Dumnezeu în întregul Univers. Astfel, fiecare familie este o stație de releu către care se revarsă binecuvântările și de la care curg valuri de grațitudine. Fiecare comunitate, biserică și națiune capătă rol de motoare ce funcționează pentru ca fiecare persoană din sistem să fie încărcată cu iubirea Tatălui, Agape.

Evident că ar fi stupid să sugerăm că Dumnezeu și Fiul Său ar uita care le este identitatea. Sursa izvorului nu se va opri niciodată curgând. Biblia ne asigură de acest lucru prin următoarele versete:

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb;” (Maleahi 3:6 Biblia Cornilescu).

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8 Biblia Cornilescu).

Tatăl și Fiul nu se vor schimba niciodată. Izvorul vieții ce curge de la tronul lui Dumnezeu nu va înceta. Totuși, știm că acest canal a fost obturat. Intrarea păcatului a însemnat nașterea gândului de a schimba legile modelului divin. Originile fărâdelegii au fost inițiate de către Lucifer care s-a depărtat de la *Agape* (dragostea lui Dumnezeu) și s-a alipit de *Eros* (dragostea de sine). Scriptura ne indică cum Satan țintea cu tot dinadinsul să altereze modelul divin.

„Cum ai căzut din cer, Lucefăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! (13) Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; (14) mă voi sui

pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt' ” (Isaia 14:12-14 Biblia Cornilescu).

În aceste texte biblice vedem o ființă care nu caută să fie sub protecția și grija modelului divin, ci mai degrabă dorește să fie precum Cel Prea Înalt. Satan respinge faptul că a primit tot ceea ce are, și, în schimb, râvnește să stea pe aceeași poziție cu a lui Dumnezeu. Inițial, Satan dorea să fie egal cu Fiul, adică cu Cel ce era imediat deasupra lui în poziție. Nedorind să fie sub autoritatea lui Hristos, Satan voia să raporteze direct Tatălui, fără Hristos ca intermediar. Tatăl, prin modelul divin, și-a apărât și protejat Fiul, declarând relația Sa cu Hristos și faptul că totul a fost creat prin El. Hristos nu s-a apărât și nici nu a vorbit în apărarea Sa, toate acestea le-a făcut Tatăl. Satan a respins porunca Tatălui de a oferi închinare și onoare Fiului Său, astfel, el dorind să fie exact ca Cel Prea Înalt.

Din dorința lui Satan de a fi ca Cel Prea Înalt s-a născut minciuna ce a fost spusă părinților noștri, și anume: „*Hotărât, că nu veți muri*”, „*veți fi ca Dumnezeu*”.

Lucifer a fost creat pentru a fi un purtător de lumină. Dumnezeu l-a înzestrat mai mult decât pe orice altă ființă (vezi Ezechiel 28:14). Lucifer posedând și bucurându-se de tot ce primise, uitase că toate acestea îi fuseseră oferite și că fusese atât de binecuvântat. Lucifer îi datora totul Fiului lui Dumnezeu, care îl crease după voia Tatălui. Dacă ar fi continuat să privească spre Fiul ca să se modeleze după El – Acela care a trăit în supunere, ascultare și recunoștință din dragoste față de Tatăl, Lucifer nu ar fi căzut în păcat. Rădăcina păcatului este să-ți uiți identitatea, să uiți ca totul ți-a fost oferit de mâna Fiului lui Dumnezeu și din bunăvoința lui Dumnezeu Tatăl.

Dacă se întâmplă să devenim confuzi cu privire la relația *de la care și prin care* ce există între Tatăl și Fiul, atunci modelul divin devine nefuncțional în mintea noastră și nu mai suntem parte din canalul de binecuvântări.

Este de o deosebită importanță să ne amintim următorul principiu biblic:

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă

în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18 Biblia Cornilescu).

Noi, fiind ființe create, în mod natural suntem transformați în acea imagine pe care noi o percepem ca fiind divină. Modul în care înțelegem dumnezeirea este modul în care vom aspira să devenim. Satan a introdus umanității conceptul prin care noi credem că am putea deveni ca Dumnezeu, nu în ceea ce privește caracterul, ci în putere, cunoștințe și viață. Iubirea de tip *Agape* constă în a cunoaște că Fiul lui Dumnezeu a primit tot ce are de la Tatăl Său. Așa cum am mai amintit, orice idee cum că Fiul ar poseda în mod independent anumite calități care plac Tatălui, desființează adevărul că Dumnezeu este doar și întotdeauna *agape*. Dacă Dumnezeu este atras în mod firesc de ceva puternic, atunci Dumnezeu este cu siguranță *Eros*, iubitor de frumusețe, putere și măreție.

Însă atunci când înțelegem că Fiul lui Dumnezeu a primit totul, și că El nu avea nimic care să-i aparțină, și, totuși, Tatăl L-a făcut egal cu El, putem fi siguri că principiul iubirii *Agape* va predomina în mintea noastră. Cunoscând identitatea Fiului lui Dumnezeu ne va menține în canalul *Agape*.

„Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6 Biblia Cornilescu).

„Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață. (1 Ioan 5:12 Biblia Cornilescu).

Secretul ca bărbatul și femeia să rămână în relația iubirii *Agape* constă în a-L onora pe Tatăl ca fiind Dumnezeul nostru - Cel *de la care* și pe Isus ca fiind Domnul nostru - Cel *prin care*.

(vezi 1 Corinteni 8:6). Dacă vom avea în minte acest model divin vom fi transformați în imaginea relației Lor în sfera noastră umană, precum Cuvântul ne spune că, la început, am fost creați în imaginea lui Dumnezeu.

Ar fi minunat să credem că în poziția în care ne aflăm din perspectiva istoriei umanității, noi am putea pur și simplu să alegem să trăim în *Agape*, dar acest lucru nu e posibil cunoscând cât de mare a fost căderea

omului. Promisiunea șarpelui făcută Evei, că vom deveni ca Dumnezeu și că nu vom muri, a avut consecințe teribile asupra noastră.

4. VRĂJITOAREA ȘI UCENICUL EI

După cum am văzut mai sus, prima dragoste, care a existat în grădina Eden între Adam și Eva, avea menirea să se reverse către întreaga omenire. Revărsarea binecuvântărilor de la Adam către Eva și întoarcerea aprecierilor de la Eva către Adam, ar fi alimentat în mod constant iubirea dintre cei doi. Rămânând ancorați în modelul original de conducere-supunere, ei ar fi fost conștienți în orice clipă că tot ceea ce posedă le-a fost oferit de către Dumnezeu nostru milostiv prin iubirea Sa *Agape*.

Nu știm pentru cât timp a continuat acest tip de iubire în frumoasa grădină, dar, din păcate, evenimentele ce au avut loc au oprit motoul care o alimenta. Ne propunem să examinăm cu grijă aceste evenimente și să observăm cum dragostea originală a fost spulberată și înlocuită cu dragostea decăzută, pe care o cunoaștem sub formă de *Eros*.

Eva, indiferent de motiv, se pomenește în fața pomului interzis, cugetând la însemnătatea prohibiției lui Dumnezeu de a mânca din fructul pomului. O voce inteligentă venind de la un șarpe i-a stârnit curiozitatea, dar în același timp și îngrijorarea.

„...El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” (Geneza 3:1 Biblia Cornilescu).

Eva era conștientă de faptul că Dumnezeu i-a dat totul bărbatului ei, iar ea posedea toate aceste lucruri de la Dumnezeu prin bărbatul său. A pune la îndoială porunca lui Dumnezeu era o tentativă de a induce incertitudine în mintea femeii cu privire la adevăr. Ideea de a se îndoii de ceea ce Dumnezeu a spus era ceva nou pentru Eva. Cu fiecare moment în discuție cu șarpele, era tot mai mult atrasă în mrejele lui și se îndepărta tot mai mult din poziția sa de la creație. Această momeală de a-L apăra pe Dumnezeu a constituit o invitație de a păși în afara canalului de binecuvântări. Întrebarea șarpelui era o oportunitate pentru ea de a se ocupa de anumite chestiuni de sine stătător, ceea ce a determinat-o să uite faptul că nu trebuia să vorbească cu nimeni necunoscut fără acoperirea și protecția soțului său. Ar fi trebuit să se îndepărteze fără să rostească un cuvânt.

Ne dăm seama că Eva nu era deloc relaxată în formularea răspunsurilor ei. După cum se întâmplă de obicei, atunci când experimentăm frică sau presiune, avem tendința de a exagera anumite lucruri pentru a împiedica pătrunderea unor sugestii în mintea noastră.

„Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. (3) Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să, nu vă atingeți de el, ca să nu muriți” (Geneza 3:2-3 Biblia Cornilescu).

Dar care au fost cu exactitate cuvintele lui Dumnezeu către soțul ei - cel care a instruit-o?

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului **să nu mănânci**, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17 Biblia Cornilescu).

Dumnezeu a spus : „... *să nu mănânci...*” căci „...*vei muri*”. Eva, în anxietatea ei, a adăugat că dacă atingi pomul, vei muri. Aceasta a fost oportunitatea perfectă pentru ca Satan să dea lovitura. Luând fructul în mână, ea avea dovada că atingându-l, nu murise. Gura ei rostise mărturisirea de care Satan s-a folosit ca să demonstreze că Dumnezeu mințise.

Încrederea Evei în sine că se poate descurca în situația respectivă fără a avea nevoie de protectorul ei ordinar de Dumnezeu, a adus-o într-o stare în care ea înțelesese clar că Dumnezeu nu spusese adevărul. Dorința ei de a susține cele spuse de Dumnezeu a deschis o cale lui Satan de a o face pe Eva să se îndoiască de Dumnezeu. Ce vrăjmaș vicelan! Ce argumente ademenitoare!

Eva nu conștientizase că vorbise cu un duh rău, și nu numai, ci cu tatăl tuturor duhurilor rele! Am putea spune că femeia nu avea idee ce i se întâmplă, totuși, știa destul. Știa că nu trebuie să acționeze cu încredere în sine, ci să alerge în brațele bărbatului de la care primise totul, pe care Dumnezeu i l-a dat ca să-i fie protecție și scut spiritual.

Atunci când femeia s-a confruntat cu dovada irefutabilă că Dumnezeu nu putea fi de încredere, Lucifer lovește în dragostea *Agape* și luptă să stabilească dragostea *Eros* ca fiind supremă.

„Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri: (5) dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:4-5 Biblia Cornilescu).

Declarația „*Hotărât, că nu veți muri...*” conține sămânța ereziei otrăvitoare că viața noastră nu depinde de Dumnezeu, ci de ceva ce noi posedăm în mod natural. Astfel, se mai adaugă faptul că putem obține lucruri din lumea aceasta ca să ne îmbunătățim viața, capacitățile și personalitatea, și obținem un amestec mizerabil care ne înstrăinează de Creatorul nostru. Această minciună, în primul rând, dacă facem un exercițiu de imaginație, a distrus sentimentul natural de apreciere pe care femeia îl avea față de bărbatul ei. În al doilea rând, ea nu mai apreciază tot ce are în jurul ei, pentru că prin curajul și efortul ei, ea însăși a găsit „elixirul” care a înălțat-o la rang de zeiță. Ea nu se mai supune dominației și controlului bărbatului, pentru că a găsit o altă cale către Dumnezeu – prin ea însăși. Această cale era o recunoaștere a divinității ei inerente revelate prin înțelepciunea „binefăcătorului” șarpe. Cuvintele șarpelui au început să aibă efect, pentru că deodată ea a văzut ceva în acel fruct.

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el” (Geneza 3:6 Biblia Cornilescu).

Șarpele a determinat femeia să vadă pomul ca pe ceva „bun” în mod firesc, și ca pe ceva „plăcut de privit”. A fost atrasă de calitățile pomului și a crezut că acestea i-ar putea aduce valoare. Mușcând din fruct, ea a sigilat decizia de a accepta percepția nouă asupra realității – care era contrară de pusele lui Dumnezeu.

Pentru o concluzionare a celor întâmplare, haideți să recapitulăm atent. Eva a vorbit cu un duh rău. Când a mușcat din fruct și a decis în favoarea a ceea ce duhul cel rău îi spusese, ea l-a invitat să-i controleze gândirea. Astfel, în momentul în care l-a abordat pe Adam, ea era posedată de demon. Și mai

rău de atât, ea a venit la bărbat cu mesajul acelui duh rău care-i promisese puteri magice – de a deveni precum Dumnezeu. Prin definiție, însemnând că prima noastră mamă devenise o vrăjitoare.

Astfel, femeia a plecat de la pomul interzis sub controlul lui Satan. Vine la soțul ei nu ca o soție supusă dar ca o învățătoare a unei noi religii. Observăm o prefigurare a bărbatului de-a lungul timpului sub influența oracolelor feminine, precum Delphi și altele asemenea, ce le promisese cunoașterea destinului. În timp ce Adam își primește nevasta – care este os din oasele lui, el vine în contact cu un duh rău; ea nu îl mai recunoaște precum stăpân sau binefăcător. Ea și-a găsit un alt suflet pereche, alt învățător care i-a promis tot ce-i dorea inima fără nevoia de a se supune, ci de a cere supunere. Acest spirit feminist a început să domine cu ajutorul forțelor malefice; iar Lucifer s-a folosit de tenta seducătoare a acestui spirit, ca să-l convingă pe Adam să devină ucenicul său. În mintea lui Adam adie un spirit nerăbdător și excitabil, erotic și intoxicant, seducător și înșelător. Femeia începe să-și folosească trupul ca un obiect de atracție ca să-l aducă pe Adam în sclavia noii ei laturi divine. Ar fi fost bine ca Adam să-și fi amintit următoarele:

„Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrea sânt calea vieții. (24) Ele te vor feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine. (25) N-o pofti în inima ta pentru frumusețea ei, și nu te lăsa ademenit de pleoapele ei. (26) Căci pentru o femeie curvă, omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine, și femeia măritată întinde... o cursă unui suflet scump” (Proverbe 6:23-26 Biblia Cornilescu).

Adam se luptă cu șarpele prin intermediul femeii. Prin ea, Lucifer își aplică puterile magice să-l atragă către noua religie. Prin fructul din mâna sa, Eva promitea viața, însă Adam știa în inima lui că, de fapt, fructul duce la moarte.

„ca să te scape și de nevasta altuia, de străina care întrebuințează vorbe ademenitoare, (17) care părăsește pe bărbatul tinereții ei, și uită legământul Dumnezeului ei. (18)

Căci casa ei pogoară la moarte, și drumul ei duce la cei morți”
(Proverbe 2:16-18 Biblia Cornilescu).

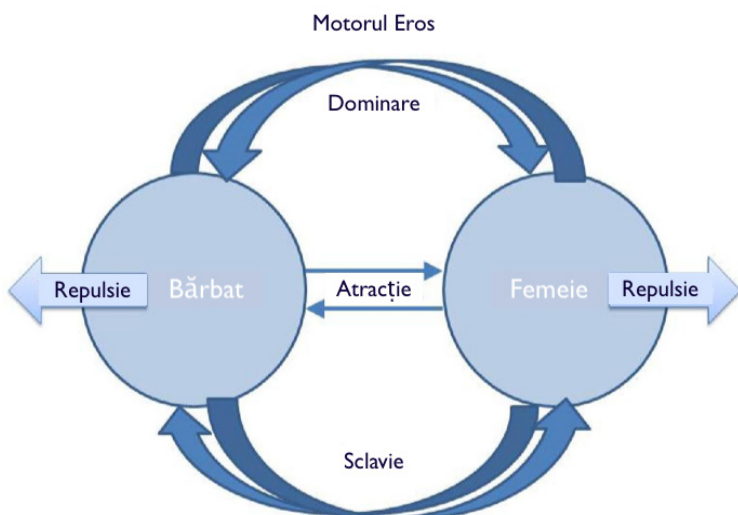
Adam nu realizase că nevasta lui era deja moartă; dulcea, supusa, umila lui femeie a cărei inimă era plină de recunoștință către Dumnezeu prin intermediul bărbatului ei, a murit la pomul cunoștinței binelui și răului. Fiind fiul acestei femei, o jelesc pe biata mea dulce mamă, omorâtă la pomul cunoștinței și înlocuită cu un duh rău precum iadul. Duhul dulce și supus care a existat inițial în inima Evei era cu siguranță Duhul lui Hristos. Atunci când a mâncat din fruct, l-a crucificat pe Hristos, astfel Hristos a devenit mielul jertfit de la întemeierea lumii.

Oare într-adevăr a crezut Adam că mâncând din fruct, va intra în această lume a întunericului ca să-și salveze nevasta? A crezut el că este în siguranță să se tocmească cu diavolul și să-l învingă? Dacă mă gândesc la tatăl nostru Adam și la trauma cu care s-a confruntat, inima mea se îndreaptă către el cu întristare și strigă: „Te rog tată, te rog nu păcătui împotriva Tatălui nostru *Agape!*” Dar vai, strigătul meu nu poate ajunge la urechile lui, și el ia fructul.

Noua ordine a lumii a fost stabilită; Adam devine sclavul femeii. Ea devine maestru iar el ucenicul ei. O parte din el recunoaște femeia ca fiind cea care i-a deschis ochii, totuși, aceasta fiind și cea care greșise luând fructul, bărbatul este determinat să nu se lase condus de ea. Astfel, ambii devin angrenați într-o luptă a sexelor pentru dreptul de a conduce. Viața devine o bătălie pentru a avea și a controla ceea ce de ce suntem atrași.

Puritatea și inocența motorului dragostei originale, care emana binecuvântări dinspre cel care conduce și recunoștință dinspre cel ce se supune, sunt înlocuite de jocul atracției și repulsiei mutuale. Noua ordine a lumii a constat în crearea sintagmei „extremele se atrag”. Noua religie învață că fiecare suflet este în mod natural nemuritor, și că putem să ne sporim puterea inerentă prin unirea cu o altă ființă nemuritoare. Secretul acestei noi forme erotice de dragoste constă în atragerea unui partener care ne va ajuta să ne dezvoltăm dar niciodată nu-i vom permite să ne domine. Noua experiență intimă dintre femeie și bărbat este bazată pe seducție amalgamată cu manipulare atentă; un proces de descoperire a trupului și

ascundere a spiritului. Frumoasa experiență a dragostei sfinte, care a asigurat mișcarea circulară perpetuă în ciclul aprecierii și respectului, este înlocuită cu o nouă realitatea cruntă a atracției și repulsiei mutuale; plăceri temporare care nasc sentimentul de gol interior și chiar dezgust². Pofta inimii caută mereu, dar niciodată nu este satisfăcută. Noua mișcare a sentimentelor bărbaților și femeilor nu mai este un cerc al dragostei care ar dispersa Spiritul lui Hristos către întreaga lume, ci mai degrabă o absorbire magnetică care consumă totul în calea sa precum o gaură neagră sinistrală. Geniul motorului *Agape* este că ambele elemente constituente știu că tot ce posedă le-a fost dat, și că Dumnezeu *Agape* ne va da tot de ce avem

nevoie. În schimb, motorul *Eros* trebuie să caute și să domine pentru sine, de aceea nu este niciodată mulțumit.

Este șocant să ne gândim că Eva era o vrăjitoare posedată de demoni. La fel a simțit și Adam când a privit-o; era atât de frumoasă și delicată încât nu putea fi atât de rea precum sugera. Marea majoritate a oamenilor au tendința să creadă că ceea ce a făcut Eva este de mică importanță. Nu încapă îndoială că

² De exemplu în 2 Samuel 13:10-15, Amon a silit-o pe sora sa din poftă dar apoi a urât-o.

Eva a fost înșelată și nu a înțeles ce s-a întâmplat cu ea, dar Satan a știut cum să o folosească pentru a cauza căderea fără precedent a lui Adam. Trebuie ca bărbații să învinovățească femeile pentru marea cădere? În mod cert, nu! Destinul rasei umane s-a aflat la un moment dat în mâinile lui Adam, iar el, capul tuturor oamenilor, a făcut fatala decizie. Adam a fost responsabil pentru căderea întregii umanități. Pentru a înțelege pe deplin relațiile dintre bărbați și femei, trebuie să înțelegem cât mai bine ce s-a întâmplat la început și cum am decăzut din dragostea originală.

În Iacob capitolul 1 ni se spune că „*cine se îndoiește...este un om nestatornic și nehotărât în toate căile sale*”. Bărbatul se îndoiește în ceea ce privește poziția sa, cap sau sclav al femeii. Caută la ea comori prețioase și se așteaptă să primească ceea ce el are nevoie, dar în același timp, își dorește să o domine și să o controleze. Această instabilitate a bărbatului îl împiedică să vadă planul lui Dumnezeu în a-l întoarce către dragostea *Agape*, ce l-ar fi îndemnat să-și binecuvânteze soția și să aspire la onoarea și respectul ei. Femeia, preluând preoția noii religii, dorește să-l aducă pe bărbat la picioarele sale ca pe un soldat loial, dar în același timp, se teme de puterea și predispoziția războinică a bărbatului.

Nu este o exagerare să concludem că, două ființe care caută mereu să tragă foloase unul de la celălalt, dar, totodată, încearcă să se domine unul pe altul, nu pot decât să se autodistrugă. Principiile consumarismului și dominării nu au capacitatea de a înțelege eternitatea, pentru că, în mod inerent, sunt distructive. Cu un asemenea scenariu în care *Eros* este motorul de atracție și repulsie mutuală, experiența umanității s-ar fi sfârșit în grădina Eden – forța de vid ar fi cauzat ca aceasta să implode. Cu toate că Spiritul lui Hristos a fost respins în momentul în care păcatul a intrat în lume, prin moartea Sa, sămânța femeii a deschis o ușă pentru ca o rămășiță a lui Adam să fie recuperată în împărăția lui *Agape*.

5. SĂMÂNȚA PROMISĂ

Mi se pare extraordinar când mă gândesc la migrarea păsărilor, precum gâsca canadiană, care în mod instinctiv zboară de la cercul polar arctic spre sudul Statelor Unite ale Americii ca să evite iarna aspră. Tatăl nostru ceresc a înzestrat această pasăre cu un instinct care-i permite să parcurgă mii de mile cu o precizie uimitoare, pentru ca specia să supraviețuiască. Vă puteți imagina ce s-ar fi întâmplat dacă simțul direcției al acestor păsări le-ar fi condus către Polul Nord? Ce devastator ar fi fost! Într-o perioadă foarte scurtă de timp, întreaga specie ar fi fost ștearsă complet de pe pământ.

Cu părere de rău, exact acest lucru s-a întâmplat cu rasa umană când primii noștri părinți au fost înșelați și au început să creadă că viața pe care o aveau, le aparținea în mod natural. Nu și-au întors inimile către Dumnezeu din recunoștință și dragoste, cum era de așteptat. În schimb, în inimile lor s-a născut dorința de a urca către polul Nord și de a deveni precum Cel Prea Înalt (vezi Isaia 14:12-14). Înșelăciunea de a deveni precum Dumnezeu le-a schimbat complet simțul direcției, și a setat întreaga umanitate către direcția Nord – spre pierzanie.

Motorul *Agape* capătă noi impulsuri și forțe care-l transformă dintr-un izvor al bunătății, răbdării și recunoștinței, într-o canalizare infectă care scuipă egoism, dominare, trădare, minciună și ură pentru a-și produce plăcere.

În mintea Evei a fost semănată o sămânță toxică, după care, Satan a folosit-o ca să semene aceeași sămânță în mintea lui Adam. Odată ce sămânța a prins rădăcini în camerele sacre ale minții bărbatului, modelul motorului *Agape* a fost distrus. Legile de perpetuare pentru reproducerea motorului *Agape* au fost aplicate pentru replicarea motorului *Eros* în mințile copiilor lui Adam. Inimile lor, mai degrabă, vor să zboare către Nord și-și doresc să devină dumnezei, decât să se îndrepte către Sud și să slujească adevăratului Dumnezeu, dătătorul vieții și tuturor binecuvântărilor.

Această mică sămânță s-a înfipt adânc în mintea umană. Nu a fost posibil ca Dumnezeu să pur și simplu să scoată înlăture această sămânță. Nu era vorba de o operațiune mecanică, ci de una spirituală. Era doar o singură cale prin care Dumnezeu să ajungă la sămânța aceasta și să o distrugă; o

singură modalitate ca Dumnezeu să acceseze mintea umană și să restaureze motorul *Agape*. Citim despre această cale în Geneza, în care Dumnezeu vorbește către Satan:

“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (16) Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine ” (Geneza 3:15, 16 Biblia Cornilescu).

Acesta a fost un plan cutezător care implica riscuri mari. Un copil avea să se nască, un descendent al lui Adam și al Evei care avea să atace diavolul pe terenul lui și să distrugă sămânța toxică din adâncul minții omului. Satan avea să-i zdrobească călcâiul în această confruntare, dar Satan va fi distrus la final și va fi creată o cale de salvare pentru omenire. Promisiunea seminței a fost declarată din generație în generație. Lui Avraam i s-a promis că această sămânță va veni prin linia sa descendentă și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate prin el (vezi Geneza 12:1-3). Vorbind despre această promisiune, Paul declara în Noul Testament:

„Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințiilor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos (Galateni 3:16 Biblia Cornilescu).

Această sămânță care avea să vină era Hristos. El venea din ceruri și urma să se nască în această lume animată de motorul *Eros*. Conflictul avea să fie crâncen. Sămânța șarpelui urmărea să omoare sămânța femeii care încerca să distrugă *Erosul* din mintea umană. Atât de înverșunată era această bătălie, căci pe măsură ce Hristos se apropia tot mai mult de împărăția *Erosului* din inima omului, El a strigat aceste cuvinte către Tatăl Său:

„Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși *nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu* (Matei 26:39 Biblia Cornilescu).

Profetul Isaia spunea despre Isus, în contextul mării lupte, următoarele:

„După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor, ...” (*Isaia 52:14 Biblia Cornilescu*).

În lupta cu Satan, Fiului lui Dumnezeu i s-a dat dreptul să intre în bătălie devenind unul dintre cei ai rasei umane. Urma să se îmbrace cu natura umanității în care era semănată sămânța toxică pe care trebuia să o distrugă. Considerând că Hristos urma să vină pe linie descendentă din Adam, Dumnezeu a putut să pună vrăjmășie în inima lui Adam împotriva seminței lui Satanei.

Odată ce Hristos a venit și a bătătorit calea îngustă, ducând o viață în care a rezistat *Erosului* la orice turnură, doar El a putut lua această sămânță toxică în mormânt și să o distrugă.

„Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții, pe care a suferit -o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (*Evrei 2:9 Biblia Cornilescu*).

„Astfel dar, deoarece copiii sânt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, ...” (*Evrei 2:14 Biblia Cornilescu*).

Distrugând sămânța șarpelui, Hristos putea astfel să ofere speranță pe calea îngustă pe care a mers El pentru noi. Dacă mergem pe urmele Lui, noi vom putea de asemenea rezista seminței toxice, pentru că moștenim sămânța Lui prin credință în El – al doilea Adam (vezi 1 Corinteni 15:45). Încă o dată izvorul minunat al dragostei *Agape* poate să se reverse în inimile oamenilor. Ce plan desăvârșit! Ce dragoste extraordinară trebuie să aibă Dumnezeu încât să-și dea singurul Său Fiu acestei misiuni periculoase ca noi să avem șansa să trăim din nou alimentați de izvorul *Agape* ce curge de la tronul lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la Geneza 3:15, observăm că Dumnezeu a îngăduit ca intensitatea durerilor din timpul nașterii să crească. Acest lucru simbolizează durerea conflictului dintre cele două seminții. *Erosul* a fost

moștenit de către copiii lui Adam, iar durerile femeii la naștere dezvăluie conflictul dintre sămânța femeii și sămânța șarpelui. Fiecare copil primește o măsură de lumină de la Hristos ca să aibă vrăjmășie față de sămânța șarpelui. Fiecare naștere a unui copil ne amintește de lupta lui Hristos de a birui sămânța șarpelui și eforturile unui om de a se naște în regatul luminii. La nașterea fiecărui copil vedem adevărul:

„Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sânt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Galateni 5:17 Biblia Cornilescu).

Partea finală din Geneza 3:16 portretizează restabilirea ce se va face prin sămânța femeii. Reacția firească la această afirmație este una negativă, totuși aceasta este pur și simplu consecința modului de gândire *Eros* pe care l-am moștenit cu toții.

„...dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.”

Pentru vrăjitoare, fiica ei și ucenicii ei nefericiți, această afirmație este o declarație de război și trebuie infirmată cu orice preț. Dar pentru cei ce pășesc pe calea îngustă pregătită de Hristos, această afirmație este o frumoasă promisiune a dragostei *Agape* restaurată în relația dintre femeie și bărbat. Dorințele femeii după bărbat reprezintă trezirea dragostei *Agape* care recunoaște că toate lucrurile i-au fost oferite prin bărbatul ei. Stăpânirea bărbatului este o aducere aminte a faptului că femeia a fost creată din el și are dreptul de a primi dragostea și protecția lui. Dorința și stăpânirea sunt cele două pistoane care eliberează promisiunea *Agape*, conducându-ne din nou la izvorul minunat ce curge dinspre tronul lui Dumnezeu. Această dorință ce vine din inima femeii nu este altceva decât Spiritul Domnului Isus, a cărui dorință ține de Tatăl Său – Cel care I-a dat toate lucrurile. Această dorință aliniază corect sistemul de navigare ce ne direcționează către Sud, la picioarele Celui dător de viață, Stăpânitorul nostru. Cuvintele din Geneza 3:16 reliefează promisiunea restaurării Modelului Divin.

6. URMAȘUL TIRAN AL EROSULUI

Satan nu a tăgăduit deloc în căutarea modurilor de distrugere a seminței promise punând în funcție motorul *Eros* ca să emane valuri de violență și dezolare.

“Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5 Biblia Cornilescu).

Haideți să reconstituim următorul scenariu pentru a realiza cât de rapid principiile ce țin de *Eros* pot să conducă la distrugerea întregii lumi.

Ne aducem aminte că atunci când Eva a venit la Adam, posedată de Satan și ținând fructul în mână, ea a venit ca un mesager. Satan căuta sa-l atragă pe Adam în regatul *Erosului* prin intermediul femeii. Femeia căuta sa-l câștige pe Adam de partea ei și să-l facă ucenicul ei. Odată ce ea intrase în acest nou regat, privea la Adam ca la cineva care putea să o asiste, fiind de partea ei indiferent de ce s-ar întâmpla. Dorea să-l atragă cu frumusețea ei și ținea fructul mortal în fața lui ca pe o comoară demnă de stăpânirea lui. Acest fruct avea promisiunea unei lumi noi în care fiecare e stăpânul propriului său univers. Ca și mesager, Eva devenise poarta spre o nouă dimensiune existențială. Bucuria inițială ce a fost indusă de acest fruct, amestecată cu aventura interzisului, curând a croit calea către nulitate și așteptări neîmplinite. Este vorba de goliciunea și rușinea pe care ei nu le-au cunoscut niciodată. Eva simte dezamăgirea bărbatului ei, și ea însăși este dezamăgită că el nu este împlinit și recunoscător, ci mai degrabă înstrăinat, decepționat și poate ușor iritat.

Observăm că acest proces al promisiunilor ce duc la dezamăgire este implicat la nesfârșit în relațiile dintre bărbați și femei.³ Această dorință a bărbatului, bine sedimentată, de a poseda și a se bucura de o femeie, este extensia firească a dorinței lui Adam de a poseda și de a se bucura de

³ Acest lucru a fost ritualizat în multe religii păgâne și popularizat în romanul *Codul lui Da Vinci*.

fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Ne amintim că minciuna șarpelui promitea putere prin sine, însă acum Adam nu mai privea la Eva ca parte din el, ci o vedea ca pe o putere prin care el poate ajunge la propria sa divinitate. Pentru a atrage femeia, el își afișează tot arsenalul de capacități pentru a o impresiona. Acesta este procesul atracției mutuale. Bineînțeles că femeia nu poate furniza această promisă experiență divină. Sentimentele trecătoare se evaporă, iar bărbatul devine muritor și neîmplinit. Pentru majoritatea bărbaților acest proces devine un ciclu al părerilor de rău. Adâncită foarte bine în psihologia bărbatului, imaginea femeii goale îi promise viață, divinitate și dumnezeire. După care, eșecul de a da rezultate de durată provoacă sentimente de goliciune interioară și frustrare. Dispoziția bărbatului se schimbă; el devine exigent și se așteaptă ca femeia să performeze și să-i ofere experiențe de durată pe care el și le dorește. Incapacitatea femeii de a-și mulțumi bărbatul o aruncă în disperare sau furie și dezgust la avansurile continue⁴ și obsesia pentru sex a acestuia. Această repulsie mutuală încheie ciclul. Controversele din dormitor au de a face cu direct cu fructul din grădina Eden și cu promisiunea dumnezeirii prin intermediul ispititoareii imagini a femeii dezbrăcate.

Ciclul *Erosului* este alcătuit din următoarele elemente: atracție → anticipare → posesie → dezamăgire → repulsie.

La mijlocul gândirii *Eros* este convingerea că ceea ce pare a fi frumos, adorabil, minunat ne va oferi ceea ce noi căutăm. Însă această gândire este destinată eșecului și pieirii, pentru că istoria dragostei originale revelează faptul că nu am fost creați astfel și nici nu avem nimic în mod inerent care să ne ofere satisfacție de durată.

Rezultatele acestui ciclu al *Erosului* s-a răspândit de la copacul interzis la istoria relației dintre bărbați și femei.

⁴ *Isaia 52:5 „cât e ziulica de mare este batjocorit Numele Meu.”*

Geneza 6:2 ...fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe cari și le-au ales.

În continuare, vă propun să ne uităm la etapele ciclului *Eros* în detaliu cu ajutorul versetelor din Geneza.

Etapa Eros	Geneza 3:6-10 Originea Erosului	Geneza 6:2-5 Moștenirea Erosului manifestată în relațiile maritale
1. Atracție (Vidi)	Femeia a văzut (H7200) ⁵	fiii lui Dumnezeu au văzut (H7200)
2. Anticipare (Veni)	că pomul era bun (H2896) de mâncat	fetele oamenilor erau frumoase (H2896)
3. Posesie (Vici) ⁶	A luat (H3947) deci din rodul lui, și a mâncat	din toate și-au luat (H3947) de neveste pe acelea pe cari și le-au ales.
4. Dezamăgire	(7) au cunoscut că erau goi	(4) le-au născut ele copii: aceștia erau viteji ⁷ care erau în vechime
5. Repulsie	(8) și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu (10) „Femeia pe care mi-ai dat -o ca să fie lângă mine	(5) răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

Secvența cuvintelor „*văzut*”, „*bun*”, și „*luat*” în Geneza 3:6 este asemănătoare cu secvența cuvintelor „*văzut*”, „*frumoase*” și „*luat*” din Geneza 6:2. Văzând un lucru bun și luându-l pentru plăcerea proprie este rădăcina principiului *Eros*. Fii lui Dumnezeu sunt seduși precum prima lor

⁵ Concordanța Biblică Exhaustivă Strong

⁶ Adaptare după faimosul citat al lui Cezar: „am venit, am văzut, am cucerit”. <http://en.wikipedia.org/wiki/Veni,vidi,vici> În cazul Evei, ea a văzut fructul și cu anticipare a înaintat să-l ia.

⁷ Interpretarea cuvântului *viteji* este *tirani*, indicând în acest context conflict marital și neliniște.

mamă. Ei văd că femeia este bună pentru plăcerea lor, o iau și o posedă. De fiecare dată când un bărbat pofteste o femeie, stă la pomul interzis și ia fructul de la șarpe. Este sedus de înșelăciunea că femeia are putere să-i dea viață și să-i sporească poziția sa pe pământ.

Este evident că aceste *fete frumoase* nu stăteau pur și simplu acasă cu credință în Dumnezeu ca să le aducă bărbații potriviți. Ele reliefau fiecare formă a corpului și fiecare trăsătură care putea fi exploatată pentru a influența bărbații ca să le aleagă. De fiecare dată când o femeie se uită în oglindă cu scopul de a atrage priviri și de a întoarce capete, stă la copacul interzis și ia fructul de la șarpe. Fiecare femeie care se îmbracă pentru a atrage bărbați, cu siguranță va gusta amărăciunea fructului *Eros*.

Acest joc de flirt dintre femei și bărbați, prin care urmăresc să obțină ceva unul de la celălalt, creează ciclul firesc al *Erosului*, de atracție, gol interior și repulsie.

Emoțiile negative care se construiesc între bărbat și femeie constituie sămânța generației viitoare. Generațiile noi, în loc să manifeste recunoștință către părinți, de la care au primit totul, și pe care trebuiau să-i onoreze, au căutat în schimb hrană pentru plăceri carnale. Biblia ne spune ceva important despre asemenea copii născuți din astfel de relații:

„Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau **vitejii** cari au fost în vechime, oameni cu nume” (Geneza 6:4 Biblia Cornilescu).

Cuvântul *viteji* interpretat semnifică a fi puternic, războinic, tiran. Cei care și-au luat femei pentru că arătau bine au avut copii care au repus în scenă actul din grădina Eden și au avut și ei la rândul lor relații bazate pe principiul *Eros*, căutând ceea ce aduce plăcere și sporește sinele. Au fost de ajuns doar câteva astfel de generații ca să schimbe lumea într-un loc al violenței și depravării. Inimile lor erau îndreptate în mod continuu doar spre răutate.

În ciuda faptului că Spiritul lui Hristos era la dispoziția fiilor lui Dumnezeu, ei au ales o cale diferită. În momentul în care și-au luat femei pentru că erau frumoase, era evident că inima lor era plină de *Eros*, iar spiritul lui Hristos

fusese respins. Acei bărbați nu spuneau „*ea este os din oasele mele și carne din carnea mea*”, ci exclamau admirativ la frumusețea fizică. În momentul în care femeile căutau să fie frumoase ca să atragă bărbați, ele au ales *Erosul* și au respins Spiritul lui Hristos. Orice relație fondată pe o astfel de temelie nu va rezista testului timpului, ci va da mereu roade rele.

Ce s-ar întâmpla dacă cineva s-a căsătorit în acest fel și a luat la cunoștință că centrul relației formate a fost atracția fizică?

„Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:8 Biblia Cornilescu).

Dacă privim la El putem fi transformați în imaginea Lui și putem învăța să iubim cu dragostea *Agape*. Mulți dintre noi am trăit decenii întregi cu o gândire eronată, căutând să obținem tot felul de lucruri de la partenerii noștri. Această gândire nu se schimbă ușor. Cheia schimbării constă în a cunoaște cine este Fiul lui Dumnezeu. El este piatra din capul unghiului și Lui I s-au dat toate lucrurile. Zi de zi dacă privim la El și observăm Duhul lui blând și suspus, lăsând toate grijile în mâna Tatălui, vom deveni ca El. Cu cât privim mai mult la caracterul Lui cu atât mai mult ne vom dori să devenim ca El, și ne vom ruga să primim Duhul Lui Sfânt să locuiască în inimile noastre. Dacă am realiza costul pe care El era gata să-l plătească ca să ne ofere înapoi Spiritul *Agape*, am fi umpluți cu recunoștință. Mai mult de-atât, dacă am realiza că Tatăl

Și-a sacrificat Fiul pentru acest scop, inimile noastre ar începe să experimenteze adevărul dragostei *Agape*.

„Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. (9) Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. (10) Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne -a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:8-10 Biblia Cornilescu).

Ce se întâmplă dacă sunt deja într-o relație care a început greșit dar încă nu sunt căsătorit/ă? Ne vom ocupa de aceste detalii în capitolele următoare, dar

răspunsul scurt este să ne țintim privirea la Fiul lui Dumnezeu și să ne pocăim pentru dorința noastră de a avea și de a poseda lucruri pentru sine – ceea ce nu duce decât la deșertăciune, regrete și posibil violență.

Până în acest moment unii ar putea gândi: „vrei să spui că nu ar trebui să ne bucurăm de relațiile sexuale?”

În mod evident că Dumnezeu ne-a oferit acest dar al sexualității de care să ne bucurăm în circumstanțele potrivite. Întrebarea care ar trebui adresată este însă alta: care este motivația pentru această plăcere și care este semnificația ei în inimile bărbaților și femeilor? Ceea ce am demonstrat până acum este că evenimentele sexuale bazate pe ambiție personală și poftă vor da roade amare pentru sufletul nostru.

Sămânța *Erosului* semănată în inimile bărbaților și femeilor era larg acceptată în relațiile oamenilor; devenise un proces natural oricând unul ar observa prezența puterii celuilalt. Bineînțeles, totul se transformase într-o putere în regatul *Erosului*. Experiența mușcării din fructul interzis a transformat totul într-o potențială putere de a spori sinele. Ceea ce are vecinul este o comoară atrăgătoare. Partenerul cuiva poate fi cu ușurință o sursă de atracție. Toate acestea au devenit lucruri firești în lumea *Erosului*. Întrebarea care ia naștere este: „pot eu însumi să posed o asemenea putere printr-o forță directă sau prin manipulare subtilă?” Acest lucru a preocupat mințile oamenilor și le-a îndreptat gândurile în mod continuu spre rău. Totul devenise o comoară de luat și de posedat pentru a căpăta spiritualitate, în loc de a percepe lumea creată ca un dar de la Tatăl nostru *Agape* și de la Fiul Său.

Cu părere de rău, având în vedere că esența *Erosului* este ceea ce poate fi văzut, Dumnezeu invizibil, care a creat totul, s-a șters din mințile oamenilor. Dumnezeu, în această lume, trebuia să opereze în mod vizibil ca să fie văzut. Odată ce omenirea a căzut sub influența Satanei, atitudinea lor devenise similară cu a Satanei cu privire la Dumnezeu, și anume să fie ca Dumnezeu în toată puterea și gloria Lui. (vezi Isaia 14:12-14). În împărăția lui Eros, dobândind și posedând puterea pe care doar Dumnezeu o are, devine cea mai mare obsesie. Încercarea de a câștiga sprijinul lui Dumnezeu pentru a primi puterea Sa divină constituie miezul tuturor

religiilor false. De fapt, cunoașterea Dumnezeului adevărat este irelevantă; singurul lucru care contează este puterea – așa cum este înțeleasă în lumea decăzută. Aceasta a determinat oamenii să slujească la tot felul de lucruri în căutarea a ceea ce ei percep ca fiind divin.

„... fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțămît; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. (22) S-au fãlit că sânt înțelepți, și au înnebunit; (23) și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare” (Romani 1:21-23 Biblia Cornilescu).

Combinând cele două elemente inițiatore ale decăderii, și anume fructul din pomul interzis și femeia-mesager, omul a dezvoltat un sistem al religiei care proslăvește lumea înconjurătoare, în mod particular principiul feminității. Pentru cei mai mulți, experiența sexuală a devenit poarta către divinitate, astfel bărbații au început să poftescă nu doar femei, ci și alți bărbați, precum și alte creaturi; orice ce este perceput că ar avea putere. Acest fapt nu este nimic altceva decât o extensie naturală a principiului *Eros*. Rugăciunea către Dumnezeu a devenit un proces de a cere pentru a poseda.

”De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, cari se luptă în mădularele voastre? (2) Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. (3) Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. (4) Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii (*Eros*) este vrăjmășie cu Dumnezeu (*Agape*)? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:1-4 Biblia Cornilescu).

Această căutare a puterii prin intermediul lumii înconjurătoare și pervertirea cunoașterii adevăratului Dumnezeu au alimentat violența și depravarea care au dus la distrugerea lumii prin potop. S-au înecat în torenții *Erosului*. Cum va răspunde sămânța femeii la această tragedie?

7. ÎNTRISTAREA LUI DUMNEZEU

„I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit în inima Lui” (Geneza 6:6 Biblia Cornilescu).

Torente de har, iubire și putere se revarsă năvalnic în fiecare moment dinspre tronul lui Dumnezeu, dând viață întregului pământ. Dealurile maiestose acoperite cu copaci, flori și tot felul de ierburi în diferite culori și mirosuri îmbietoare alcătuiesc împrejurimile de trai ale oamenilor. Fructe delicioase, legume savuroase, mii de arome și delicatese se întind pe mesele lor. Miliarde de inimi pulsează viața care vine de la Cel care este nemuritor. Este bucuria lui Dumnezeu să ne dea toate aceste binecuvântări. Totuși, de când omul a căzut în păcat, corzile grațitudinii nu mai răspund la atingerea lui Dumnezeu și nu mai emană sincere aprecieri. Până și cei care mai reușesc să înalțe rugăciuni de mulțumire pentru mâncarea pe care urmează să o savureze, cuvintele lor nu sunt decât un pios ritual care caută să convingă cuvântătorul și ascultătorii, când, de fapt, ei nu au venit decât să vadă, să ia și să posede.

Durerea și șocul sunt cuplul teribil de sentimente pe care-l experimentează părinții în momentul în care mănunchiul lor de bucurie își încruntă fața și țipă „NU!” De inima unui copil sunt legate sfidarea și naivitatea. Un scenariu foarte obișnuit este atunci când o mamă merge la cumpărături cu copilul ei, când deodată acesta vede ceva ce-i place și mâna lui în mod instinctiv se întinde pentru a lua acel lucru. Sămânța *Erosului* produce rod toxic în mod sigur. Mama înaintează sperând că dorința copilului se va atenua. Copilul începe să se lamenteze și drama începe cu înflăcărare. Astfel, două intenții se blochează în luptă. Copilul se întinde după felurile lucruri de pe raft ca rezultat al dorinței continue, iar mama poate să aleagă să-i ofere ceva pentru a-l liniști sau să îndure drama care se intensifică prin țipete, sughițuri și alte tertipurii. În zilele de azi aproape toate învățăturile părinților sunt contracarate și refuzate. Aceasta este natura umană în stare brută. Așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, doar vârsta ne învață să fim mai calculați, mai pricepuți în manifestarea dorințelor noastre de a vedea, de a lua și de a poseda.

Acesta este doar începutul haosului anilor de adolescență ce urmează, când terenul de luptă devine mult mai complex, dar capacitatea de rezistență este aceeași. La un moment dat părinții devin împovărați de sentimentul de mâhnire. Amintirea ghemulețului lor de bucurie pe care l-au crescut, iubit și îngrijit, deodată nu mai semnifică atât de mult. Regretele rezultate determină pe cei mai mulți părinți să combată această opoziție. Mamele în mod frecvent roagă tații să-și retragă furia ca răspuns la sfidarea, nerecunoștința și lipsă de respect a copiilor lor. Unii dintre părinți, în graba lor de a domoli cerințele adolescenților, cumpără cât mai multe lucruri, în timp ce nivelul de satisfacție scade tot mai mult iar cerințele copiilor lor continuă să crească. Acesta este fructul care a rodit din vrăjitoarea și ucenicul ei.

Dacă am putea vedea toate binecuvântările ce curg de la tronul lui Dumnezeu și am putea fi martori la inundarea întregii umanități în spiritul lui *Eros*, aspirând și căutând să posede exact acele lucruri pe care Dumnezeu le-a dat cu bunăvoință ca pe un simbol al dragostei Lui *Agape*, am fi capabil atunci să înțelegem întristarea Lui? Cu mințile noastre vestejite în ceea ce privesc realitățile spirituale, aproape că nu avem capacitatea de percepere că El există. Doar puțin jăratec al seminței promise șoptește ușor cugetului că toate aceste lucruri au fost oferite cu bunăvoie dintr-o inimă plină de dragostea *Agape*.

Cu fiecare repunere în scena *Erosului* a actului din grădină, cu atât mai puțin omul se percepe pe sine ca fiind beneficiarul dragostei. Cu cât mai mult ia el pentru sine, cu atât mai puțină recunoștință simte și cu atât mai puțin are de oferit. Fiecare ciclu al *Erosului* care transformă atracția în dezamăgire creează o dorință mai intensă de a obține, pentru a dilua sentimentul de deziluzie. Observăm astfel cum ia naștere dependența; angrenându-ne într-un proces ce promite fericire dar care de fapt ne lasă goi și decepționați. Dependența este reflecția perfectă a *Erosului* care preia controlul întregii ființe.

În contrast, principiul simplu al dragostei *Agape* este afirmat după cum urmează:

„... Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8 Biblia Cornilescu).

Este un principiu pe cât de simplu, pe atât de puternic. Cu cât realizezi cât de mult ai primit, cu atât mai probabil este că vei oferi în aceeași manieră. Doar cineva care știe că este binecuvântat poate binecuvânta. Doar cel care trăiește într-o stare de gratitudine poate oferi cu abundență și deplinătate. Psalmistul declara:

„Tu îmi întinzi masa în fața protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el. (6) Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele” (Psalm 23:5-6 Biblia Cornilescu).

Gratitudinea face ca paharul să se reverse către ceilalți, și odată începută această desfășurare poate să vibreze și să atingă milioane de vieți. Modelul motorului *Agape* a fost conceput pentru a binecuvânta toate neamurile pământului. Adam și Eva aveau să fie pulsul dragostei originale, acționând din gratitudine, și aveau să inunde toți copii lor cu valurile dragostei *Agape*. Acum însă, motorul *Erosului* a preluat controlul, iar cugetul cândva vibrant al omului a devenit un deșert al dorinței deziluzionante de a avea.

Când Dumnezeu se uita la populația lumii ca să găsească pe cineva să răspundă dragostei *Agape*, când totul părea pierdut, un om a răspuns chemării.

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (Geneza 6:8 Biblia Cornilescu).

Este fascinantă simplitatea acestui verset. Noe, în contemplarea sa privind lumea, privea prin credință dincolo de lumea firească direct în ochii lui Dumnezeu, și a văzut bunăvoință, ocrotire și bunătate. Inima lui Noe era plină de recunoștință. Secretul bucuriei este să știi că ești binecuvântat de Cel care stă pe tronul universului. Putem să ne imaginăm încântarea lui Dumnezeu! După sute de ani fără niciun răspuns la torentul lui de har, scânteia recunoștinței pâlpâia în sufletul lui Noe. Duhul lui Isus Hristos locuia în inima unui om aflat în mijlocul unei dezolări universale. Sămânța *Agape* și-a găsit adăpost în cugetul unui om! Drept rezultat, Dumnezeu și-a

revărsat binecuvântările prin Noe ca să prezerve rasa umană de la extincția cauzată de sămânța *Erosului*. Noe este prototipul seminței care vine și care va zdrobi capul șarpelui.

Învățând despre Dumnezeu că este milostiv, Noe devine o cale de binecuvântare pentru toți care vor răspunde mesajului lui. Dragostea *Agape* a lui Dumnezeu îl face pe Noe agentul harului pentru omenire. Mesajul era cât se poate de simplu. Lumea avea să se sfârșească, și ca dovadă că s-a încrezut în Dumnezeu trebuia să construiască un vas foarte mare pentru a se pregăti pentru această calamitate. Cei care ar fi crezut cuvintele lui Noe și s-ar fi pregătit să intre în arcă, aveau să fie salvați. Cei care au respins mesajul lui Noe au realizat prea târziu că au respins singura cale disponibilă pentru salvarea lor.

Timp de secole la rând Duhul lui Dumnezeu a pledat ca oamenii ca aceștia să respingă principiile *Erosului* și să răspundă seminței promise a dragostei *Agape* semănată în inimile celor care au crezut în Mielul sacrificat. Prin respingerea chemării, rebeliunea omului a dus la o depravare crescândă. Scăderea continuă a satisfacției i-a împins să caute experiențe sexuale cât mai șocante și absurde cu fiecare an. Copiii tot mai mult au devenit victime ale poftelor josnice. Principul erotic de a căuta să manipuleze pentru a-și satisface dorințele a condus la sacrificări ale ființelor umane și la un nivel al sexualității de neimaginat.

Cât timp puteau să continue plânsetele copilașilor care erau victime ale capriciilor oamenilor destrăbălați și nelegiuți? Cine poate să priceapă mâhnirea lui Dumnezeu care era martor la aceste odioase crime? Zi după zi, an după an, secol după secol lumea continua să caute fericire personală, plăcere și fantezii fără să țină cont de Cel care le-a oferit toate aceste lucruri. Toate aceste atrocități trebuiau să înceteze. Totuși, și în aceste condiții Dumnezeu a oferit lumii o cale de scăpare dacă aceștia ar fi ales-o.

Prin învățăturile lui Noe, Dumnezeu a încercat să ajungă la inimile oamenilor decăzuți timp de 120 de ani, avertizând, pledând și chemând, dar oamenii erau de neclintit la toate acestea. Nu i-a mișcat nici măcar uimitoarea priveliște a animalelor care intrau în arcă de bună voie într-o ordine perfectă. Inimile lor au rămas nepăsătoare, nepocăite și nemântuite.

Odată ce picăturile de ploaie au început să cadă, au conștientizat faptul că viața lor, fondată pe nerecunoștință față de Dumnezeu, posibil să se sfârșească. Precum fulgerul lovește cu furie și tunetul cutremură violent pământul, tot astfel oamenii și-au amintit fețele inocente pe care le-au devorat în poftele lor. Pământul literalmente a scuipat această mizerie nenorocită printr-un act de revulsione. Natura gemea din cauza ticăloșiei omului. Sămânța toxică a *Erosului* a secerat răsplata cuvenită. Oamenii erau îngroziți privind cum casele lor erau șterse de pe fața pământului și altarele păgâne erau nimicite în bucăți. Țipete de teroare spărgeau văzduhul și blesteme la adresa lui Dumnezeu erau pe buzele celor vinovați. Răbdarea divină luase sfârșit. Batjocorirea nevinovaților și valurile nenorocirilor încetaseră. Oamenii au semănat sămânța *Erosului* pe pământ, iar pământul s-a răzvrătit împotriva răutății lor. Violența lor a fost reflectată prin violența pământului împotriva lor. Dumnezeu a fost profund întristat că a permis omului să ajungă la rezultatele alegerii lui. Dându-l la o parte pe Dumnezeu, consecințele au fost devastatoare.

„Ce! vrei s-apuci pe calea străveche, pe care au urmat-o cei nelegiuiți, (16) cari au fost luați înaintea de vreme, și au ținut cât ține un pârâu care se scurge? (17) Ei ziceau lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi! Ce ne poate face Cel Atot puternic?” (18) Și totuși Dumnezeu le umpluse casele de bunătați. - Departe de mine sfatul celor răi!” (Iov 22:15-18 Biblia Cornilescu).

Tot ce a dorit Dumnezeu sa-i dea omului ca să se bucure, să împartă și să trăiască în umbra binecuvântărilor Sale, a fost furat de sămânța șarpelui. Cine poate realmente să perceapă mâhnirea lui Dumnezeu cu privire la acest fapt?! Totuși au fost opt suflete salvate de la potop. Sămânța promisă pâlpâia cu speranță în inima lui Noe și promitea un nou început.

8. UN OM BINECUVÂNTAT

Cu toate că potopul a șters faptele nelegiuite ale omului de pe fața pământului, sămânța *Erosului* s-a agățat de rasa umană prin fiii lui Noe. Ham nu doar că a văzut goliciunea tatălui său, ci a și atentat să-și abuzeze tatăl îmbătat cu vin. Atunci când Noe s-a trezit din beție și-a dat seama de mișelia care a avut loc. Faptele întunericii săvârșite de antediluvieni înainte de potop la care Ham a fost martor, au renăscut în inima lui și au lansat un nou val de nelegiuiri asupra lumii.

În permiterea *Erosului* să-l împingă să-și satisfacă dorințe nenaturale, Ham a atras un blestem nu mai asupra lui, ci și asupra copiilor săi.

„Noe s-a trezit din amețeala vinului, și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. (25) Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!” (26) El a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeuul lui Sem, Și Canaan să fie robul lui! (Geneza 9:24-26 Biblia Cornilescu).

Tot aici observăm un principiu cheie. Când oamenii își doresc lucruri pentru ei înșiși, iar pentru a le obține Îl nesocotesc pe Cel care le-a dat viață, atrag asupra lor un blestem. Și atunci când oamenii caută să-și satisfacă poftele lor, îi învață în mod implicit și pe copiii lor să facă același lucru. Îi învață pe copiii lor să ignore viața și binecuvântările ce le-au fost date, și nu aibă niciun respect pentru părinți sau orice altă autoritate.

Întâiul născut al lui Ham a fost Cuș, iar întâiul născut al lui Cuș a fost Nimrod. Precum tatăl a dorit și a luat ceea ce nu-i aparținea, așa și Nimrod a procedat. A dorit să compenseze pentru lipsa de binecuvântări din viața sa, așa că a strâns o armată și a început să cucerească satele și comunitățile înconjurătoare și să-și construiască propriul său regat.

„Spre această jignire și înfruntare a lui Dumnezeu i-a condus Nebrod⁸, nepotul lui Cham, fiul lui Noe, căci el era cutezător și aveam mâni nespuse de puternice. **Aceasta i-a convins să nu mai accepte gândul că fericirea lor vine de la Dumnezeu, ci că meritul tuturor bunurilor obținute revine destoiniciei de care dau dovadă ei înșiși. Și cum faptele sale tindeau puțin câte puțin spre tiranie, Nebrod a socotit că poate să-i îndepărteze pe oameni de teama lor de Dumnezeu dacă le va spori încrederea în propria lui putere. A amenințat că vrea să se răzbune pe Dumnezeu, care plănuiește să acopere pământul cu un nou potop. Va clădi așadar un turn atât de înalt încât apele revărsate să nu poată urca până la el, răscumpărând astfel pieirea strămoșilor săi.** (Flavius Josephus, Antichități iudaice vol. 1, Capitolul 4, paragraful 2).

Să observăm în continuare progresul *Erosului*, conducând oamenii să caute pentru ei înșiși:

- Atribuie-ți putere (Hotărât, că nu veți muri). Crede că fericirea vine prin propriul tău curaj (ia tot ce-ti dorești pentru tine).
- Aspiră să stăpânești peste toți (veți fi ca Dumnezeu).

Odată ce oamenii au început acest ciclu, dezamăgirea este garantată, după care urmează repulsia celor de care au profitat pentru a obține ceea ce-și doresc. Atunci când căutăm laudă și venerație de la oameni, eforturile vor fi respinse și vor rezulta automat într-o bătălie în câmp deschis.

Încă o dată pământul era populat de oameni plini de tot felul de dorințe și lipsiți de recunoștință. Marea majoritate a familiilor pământului funcționau pe principiul *Erosului* al atracției și respingerii, în loc să dea onoare Creatorului. Iarăși gândurile oamenilor erau la mâncare, sex, putere și război în încercarea disperată de a atinge propria divinitate. Istoria lui Ham și Nimrod reprezintă lecții despre felul în care tirania poate evolua de la un

⁸ Biblicul Nimrod, „cel dintâi viteaz de pe pământ” (Facerea X, 9), identificat cu Ninurta, zeul vânătoriei și al războiului la babilonieni. Regatul lui cuprindea Babilonul și ținutul Sennaar, Ninive ș.a., sugerând îndeobște Imperiul asirian.

simplu act de egoism la armate angrenate în război, omorând, zdrobind și distrugând.

Ochii lui Dumnezeu căutau de-a lungul pământului un om a cărui inimă era pregătită să creadă că era binecuvântat; un om al cărui cuget era îmbibat cu grațitudine și putea deveni piatra din capul unghiului al noului motor Agape pentru întreaga omenire. Găsind acest om, Dumnezeu putea să-și reverse binecuvântările fără îndoiala că acestea și-ar întoarce inima de la Creator. Acest om a fost găsit chiar în inima imperiului lui Nimrod. Era ca un vlăstar fraged în vanitatea care-l înconjură. Era Avram. Avram era încă influențat de cultura *Erosului*, dar inima lui era suficient de pură pentru a învăța să-L iubească pe Dumnezeul care a creat toate lucrurile, și să devină prietenul Lui.

„Domnul zise lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ti -o voi arăta. (2) Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. (3) Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12:1-3 Biblia Cornilescu).

Dumnezeu a spus că-l va binecuvânta pe Avram, și el însuși va fi o binecuvântare. Doar cel care e binecuvântat poate fi o binecuvântare pentru familia sa și comunitatea sa. Dumnezeu avea să-l facă pe Avram mare, dar nu pentru plăcerea lui, ci pentru a binecuvânta toate neamurile pământului. Realizarea aceasta nu era atât de simplă precum sună. Din cauza seminței *Erosului* moștenite de la Adam, se declanșa o luptă împotriva ideii că lucrurile bune vin doar la cei ce le caută și depun efort pentru a le obține și a le poseda. Dumnezeu i-a promis binecuvântarea cu o condiție – ca Avram să-și părăsească țara, cultura idolatră, și să urmeze instrucțiunile divine. Pentru a face un neam mare, cu siguranță, nu putea fi atât de simplu. Să lași totul în urmă și toți oamenii care te-ar putea preamări, și să mergi să locuiești în pustie, unde nu numai că sunt oameni puțini, dar aceștia sunt ciudați și cu practici înapoiate? Nu pare a fi o cale prea înțeleaptă de a deveni un neam și un nume mare.

Avram s-a supus îndemnului lui Dumnezeu și a lăsat toate împrejurimile familiare. A urmat calea care părea a fi opusă modului de a deveni un neam mare. Dumnezeu reafirmă promisiunea Sa lui Avram:

„Domnul S-a arătat lui Avram, și i -a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase” (Geneza 12:7 Biblia Cornilescu).

Avram a înfuntat o serie de provocări dar niciuna atât de mare precum cea că nu avea un fiu. Dacă el avea să devină un neam mare, trebuia să aibă măcar un fiu. Continuă el să creadă sau decide să facă ceva în legătură cu acest fapt? Se încrede el în promisiunea Domnului sau încearcă el să împlinească promisiunea? Într-o noapte, când se gândea la aceste lucruri, Dumnezeu i-a vorbit:

„Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” (4) Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” (5) Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” (6) Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:3-6 Biblia Cornilescu).

Aici identificăm secretul simplu al neprihănirii. Crede doar! Crede în binecuvântările promise de Domnul. Crede că ești un om binecuvântat. Asta e tot! Cu ce ne-a binecuvântat Dumnezeu pe fiecare?

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L -a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32 Biblia Cornilescu).

Dacă Dumnezeu a dat pe fiul Său, atunci putem fi siguri că ne va da toate lucrurile cu bunăvoință. Trebuie doar să avem credință, precum Avram.

„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:6 Biblia Cornilescu).

Acesta este secretul bucuriei în orice relație; aceasta este scânteia care va înflăcăra dragostea *Agape* a lui Dumnezeu în inimă. Crede că Dumnezeu îți va da ceea ce a promis, și crede că El este Cel care ți-a dat tot ceea ce

ai deja. Doar astfel vei deveni un om binecuvântat, precum Avram, și vei fi umplut de dorința de a da așa cum și tu ai primit.

Acesta este și secretul unei căsnicii fericite de durată. Stăruie asupra a ceea ce ți s-a oferit și vei dori să dăruiești – singura cale binecuvântă de Domnul. Stăruie asupra a ceea ce trebuie să primești, și vei lua ca să obții acele lucruri – calea noastră proprie care duce la dezolare. Partenerul/a de viață nu te tratează așa cum meriți? Tratează-l/o tu precum vrei tu să fii tratat/ă. Există ceva pentru care să fii mulțumitor? Nu te-a hrănit Dumnezeu, nu te-a îmbrăcat și nu ti-a dat El acoperiș deasupra capului? Nu a făcut El să înflorească pentru tine mii de trandafiri, și nu a făcut El să salte raze de lumină pe unduirile valurilor? Nu a zăgărit El cerul pentru tine în culori aurii la apusul soarelui? Poți cu adevărat să spui că nu ai fost binecuvântat?

Gratitudinea devine un proces foarte dificil atunci când unul din cei doi parteneri alege să fie egoist, abuziv și dictatorial. Rămânând în lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, ne ajută să găsim bucurie în orice situație - oricât de umbrată de regrete ar fi aceasta. Dacă încetăm să fim recunoscători, capitulăm în fața egoismului și reflectăm comportamentul celui alt partener – regrete egoiste și autocompătămire.

Ham și Nimrod erau oameni blestemați pentru că erau mânați de dorința de a lua și a poseda pentru ei înșiși pentru a găsi fericirea. Dacă dorim să luăm pentru a fi fericiți, suntem fii și fiice ale oamenilor blestemați, și noi, la rândul nostru, blestemăm pe alții. Avram a fost un om binecuvântat. Dacă suntem copiii lui Avram, trebuie să credem că suntem copiii unui om binecuvântat.

Și dacă suntem copiii unui om binecuvântat, atunci suntem cu adevărat binecuvântați.

Cel care e binecuvântat, va binecuvânta.

Fără plată ați primit, fără plată să dați.

O Poveste De Dragoste Biblică

Dragostea originală

**Avem speranța ca inimile noastre să se întoarcă
la dragostea originală!**